

Formand Roberta Metsolas bemærkninger ved mødet i Det Europæiske Råd den 27. juni 2024

Tak, Charles.

Lad mig indledningsvis sige, at Europa-Parlamentet hilser den nye aftale om sikkerhedssamarbejde mellem Ukraine og Den Europæiske Union velkommen.

Jeg var sidst i Kiev den 9. maj, hvor de ukrainske myndigheder gav mig en redegørelse for alle de omhyggelige forberedelser og reformer, som man har gennemført med henblik på dette nye kapitel i vores forbindelser. Og lad mig nævne, at den omstændighed, at præsident Zelenskyj kom her for at markere begivenheden, er af stor symbolsk værdi og vidner om vores gensidige engagement i vores fælles sikkerhed og fælles skæbne.

Det skridt, der er taget for at indlede formelle forhandlinger om EU-medlemskab med Ukraine og Moldova i denne måned, er betydningsfuldt og vigtigt. Europa-Parlamentet har været en stærk fortaler for at indlede EU-tiltrædelsesforhandlinger. Jeg vil ikke her gentage alle fordelene ved vores stærkeste geopolitiske redskab, men jeg vil gerne takke det belgiske formandskab for at indkalde til disse første regeringskonferencer og herigennem tage et vigtigt strategisk skridt for Den Europæiske Union. At gøre vores Union klar til udvidelsen skal forblive en toprioritet i vores næste institutionelle cyklus.

Der er nu gået to en halv uge siden valget til Europa-Parlamentet. Vi har i dag et langt klarere billede af, hvor borgerne forventer at se resultater i løbet af de næste fem år. Udfordringen består nu i at omsætte disse "valgbudskaber" til et politisk program for Den Europæiske Union. Et politisk program, som er seriøst og lader sig gennemføre i praksis.

Vi har alle været igennem en langstrakt valgkamp, vælgerne har talt, og vi må nu alle lægge os deres budskaber om, hvad de ønsker at se fra os her, på sinde.

Borgerne har efterlyst et stærkt forsvar af vores værdier og ønsker, at sikkerhed fortsat skal være en toprioritet. Det vil sige, at vores støtte til Ukraine skal fortsætte.

Det vil også sige, at der skal gøres mere for at styrke Europas evne til at reagere på enhver form for krise og for at øge dets strategiske autonomi. Dette indebærer et presserende behov for at udvikle en reel fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. En sikkerheds- og forsvarspolitik, der supplerer, men ikke konkurrerer med NATO.

I den indeværende valgperiode har vi allerede lagt en del af fundamentet hertil. Vi har samarbejdet om at øge vores kapaciteter, fjerne overlapninger og mindske fragmenteringen af forsvarsindustrierne. Næste skridt er etablering af en stærk forsvarsindustriel base.

Dette hænger selvfølgelig sammen med diskussionen om den europæiske konkurrenceevne, som er afgørende ud fra et økonomisk og et politisk perspektiv. I de seneste år har vi oplevet et skift i måden, hvorpå de globale økonomiske magter interagerer og handler med hinanden og med hensyn til, hvordan de ser på deres egne industrier i forhold til Europa. Det understreger behovet for at styrke Europas placering på den globale scene.

Dette betyder ikke, at vi skal lukke os mod omverdenen. Vores økonomi er blevet styrket i årenes løb, netop fordi vi stod for det modsatte. Åben, afbalanceret og fair handel, der bygger på internationale regler. Udvidelse af vores netværk af handelsaftaler med partnere ved at indgå og ratificere dem, der er på bedding. Vi må øge vores bestræbelser endnu mere.

En styrkelse af den europæiske konkurrenceevne forudsætter også en uddybning af det indre marked for at bringe det i overensstemmelse med behovene i den aktuelle situation, navnlig med den grønne og den digitale omstilling af vores økonomier. Kun ved at øge produktiviteten og fremskynde investeringerne i vores egen industrielle kapacitet kan vi mindske den strategiske afhængighed og samtidig støtte og fastholde den økonomiske vækst.

Det indre marked er vores største økonomiske drivkraft, og det skal afspejles i en udjævning af vores samfund. Det er måden, hvorpå vi kan give vores borgere håb om, at de kan finde passende boliger. Og måden, hvorpå vi kan tackle sociale uligheder, fattigdom, der nedarves i næste generation, og social udstødelse, som vores samfund stadig slås med.

Borgerne forlanger, at vi leverer politiske løsninger – og de er ikke gratis. Hvis vi skal have den kapacitet og de midler, der behøves for at finansiere de løsninger, som vores borgere efterspørger, og hvis vi skal kunne vækste vores økonomier og tilbagebetale vores gæld, er vi nødt til at gå seriøst til værks med at finde innovative måder, hvorpå vi kan sætte gang i både offentlige og private investeringer.

Forhøjelsen af lofterne ved midtvejsrevisionen af EU's nuværende langsigtede budget – den første nogensinde – var et vigtigt skridt i den rigtige retning, men inden længe er tiden kommet, hvor vi skal forberede os på den næste FFR. Her er vi nødt til at sikre et budget, der er formålstjenligt.

Vi er også nødt til at have en grundig drøftelse af fragmenteringen af vores finansielle sektor og mere specifikt hindringerne for kapitalstrømme på tværs af Unionen. Jeg er selvfølgelig med på, at dette ikke er noget nyt, men det trænger sig på med fornyet styrke.

Mener vi det alvorligt med at mobilisere privat kapital til at investere i vores prioriteter for at tilskynde vores virksomheder til at blive i Europa, er vi også nødt til at fuldføre vores bank- og kapitalmarkedsunion. Det er måden, hvorpå vi fastholder den økonomiske vækst og skaber nye kvalitetsjob og værdige fremtidsudsigter. Vi må ikke lade os selv, vores borgere, tabe.

Borgerne er bekymrede over, om de kan betale deres regninger. Om de kan beholde deres arbejde, eller om de nogensinde vil få råd til at købe en bolig. Her bør budskabet fra vælgerne give stof til eftertanke.

Ansvar for at finde løsninger på disse spørgsmål på en både ambitiøs og forstående måde ligger hos os. Realiteterne er nemlig, at vi med hensyn til disse mål er førende på verdensplan, hvilket vi bør være – og er – særdeles stolte af, men at byrder, bureaukrati og administrative hindringer risikerer at bremse fremskridtene.

Hver enkelt forordning kan være velbegrundet, men vi skal være opmærksomme på, at de ikke til sammen bliver for meget. Vores forslag skal fungere for familierne. For industrien. For landbrugerne. Fremskridt med hensyn til den grønne og den digitale omstilling må ikke betyde, at nogen lades i stikken. Gennemførelsen er det afgørende i den forbindelse. Der skal vores fokus ligge nu.

Det er metoden til at komme lidt nærmere det Europa, som vores borgere ønsker. Metoden til at reflektere over budskabet fra vælgerne. Og metoden til at skabe et stærkere, sikrere, bedre og mere retfærdigt Europa for alle europæere.

Og med et stærkt program er der behov for et stærkt team for at skabe fremdrift. Det ene er ikke muligt uden det andet.

Jeg orienterede jer allerede i sidste uge om Europa-Parlamentets næste skridt i processen med at vælge den næste formand for Kommissionen, men for at give jer en hurtig opdatering har Charles Michel deltaget i Europa-Parlamentets Formandskonferences møde med henblik på konsultationer med de politiske grupper. I Europa-Parlamentet er vi fortsat stærke tilhængere af spidskandidatproceduren, og vi bekræfter, at Det Europæiske Folkeparti endnu en gang er den største politiske gruppe i Europa-Parlamentet.

Vi vil følge den fastsatte procedure, og når I fra Det Europæiske Råd har meddelt os navnet, vil vi indbyde den pågældende person til at mødes med gruppelederne på tirsdag. Målet er at finde frem til den kandidat, der kan samle det nødvendige kvalificerede flertal i Parlamentet til at blive den næste formand for Kommissionen. En kandidat med et politisk program, der er i stand til at indfange hovedbudskaberne fra valget og afspejle synspunkterne hos Parlamentets flertal.

Lad mig atter forsikre jer om, at mine kolleger og jeg er parat til straks og på smidig vis at tage fat på processen med at vælge en ny kommissionsformand, så snart Det Europæiske Råd har bekendtgjort sin kandidat, og derefter på høringerne af kommissærerne.

Tak.